

svo var hann eins og lamb á landi
og engri skepnu ægði þar.

Hann var svo meinlaus, meira' að segja,
að mispykk við hann gjörðist Freyja,
því aldrei vildi' hann fastna fljóð,
þótt fljóðin sæi' hann mörg og góð.

Hann snérist þó, og þar kom að
er þoldi' hann ekki mátið lengur;
að ráðum Freyju röskur drengur
sér manndáð tók og meyar það.
Hún veitti það, er vildi' hann kjósa,
svo vafði' hann örmum brúði ljósa
og fann það strax, að fisk hann dró,
er fá má slíkan hvergi' í sjó.

Og Elini varð ekki bilt
sem Ægis hallar kyni veidda.
Ég sá hana til sætis leidda
í hjónastól og hún var stilt;
já stilt og glöð, og þó hún þegði,
mér þótti sem ég heyrði' hún segði:
„Fyrst loksins veiða lét hann sig,
nú, látum hann þá veiða mig!“

Því vill og enginn mæla mót,
þótt maðurinn sér konu fái
og hvort þau öðru ástir tjái
sem hæfir kvæntum hal og snót.
Nei, sjót vor hér að sumbli biður,
er söngvar gella' og staupa kliður: